

ЕВРОПА В РИМ

ЦЪРКВАТА СВЕТИ ПАВЕЛ АЛЛА РЕГОЛА

БЪЛГАРИЯ

DICASTERIUM PRO EVANGELIZATIONE

SECTIO DE QUAESTIONIBUS FUNDAMENTALIBUS
EVANGELIZATIONIS IN MUNDO

MINISTERO
DEL TURISMO
REPUBBLICA ITALIANA

ЕВРОПА В РИМ

Юбилейни маршрути

ЦЪРКВАТА СВЕТИ ПАВЕЛ АЛЛА РЕГОЛА

© Дикастеро за Евангелизация

Секция за фундаментални въпроси на Евангелизацията в света

00120 Ватикана

Текстовете са под редакцията на Монсеньор Винченцо Франча

Всички права са запазени

Четири тематични маршрута за преживяване

Юбилеят е голямо и популярно събитие на народа, по време на което всеки поклонник може да се потопи в безкрайната Божия милост.

Е Година, в която трябва да се върнем към същността на братството, коригирайки отношенията между нас и Отец.

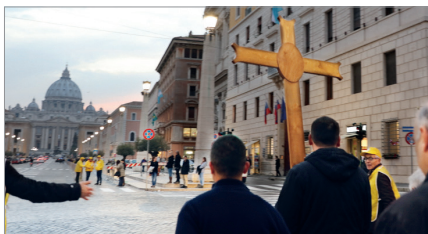
Е Година, която ни тласка към обръщане, към възможност да погледнем собствения си живот и да помолим Господ да го ръководи към святост.

Е Година на солидарност, надежда и справедливост и ангажираност в служба на Бога в радост и мир с всички братя.

Но преди всичко център на юбилейната година е срещата с Христос.

Затова Юбилеят изисква да поставим и преодолеем някои граници в нашия път. Всъщност, когато се движим ние не просто сменяме мястото, а трансформираме себе си.

Затова е важно да се подготвите, да плани-

рате вашия маршрут и да знаете посоката. В този смисъл поклонничеството, което характеризира тази година, започва още преди самото пътуване: началната точка е решението да го направим. За пълноценно изживяване на Юбилея 2025 чрез вървене

и молитва за поклонниците на град Рим са достъпни 4 тематични курса.

Европа в Рим

Пътят на Църквите в Европейския съюз включва 28 Храма и Базилики, исторически свързани с европейските страни по културни или артистични причини, както и по традицията за посрещане на поклонници, идващи от определена държава от европейската общност

Поклонничество на Седемте Църкви

Поклонничеството на Седемте Църкви, създадено по идея от Свети Филипо Нери през 16 век е сред най-старите римски традиции. Това е един дълъг 25 километра маршрут, който се вие по римските улици., който се вие по римските улици.

Юбилейни Храмове

Това са храмове, които са определени като места за срещи на поклонниците. В тези храмове ще бъдат провеждани катехези на различни езици, за да може да се преоткрие значението на Светата Година; ще се даде възможност да се преживее тайнството на Помирението и с молитва да се подхрани опита на вярата.

Жени Учители и Покровителки на Европа

Едно поклонение, което включва спирание за молитва в римските Църкви, свързани със Света Екатерина от Сиена, Света Тереза Бенедикта от Кръста, Света Бриджит Шведска, Света Тереза от Авила, Света Тереза от Детето Иисус и Света Хилдегард от Бинген.

ЦЪРКВАТА СВЕТИ ПАВЕЛ АЛЛА РЕГОЛА

Древната църква Свети Павел алла Регола ни посреща със своята хармонична барокова фасада (**фиг.1**), която е дело на Джакомо Чоли и Джузепе Сарди, огъваща се в оживен ритъм от вдълбнатини и изпъкнали линии, също като живо същество: изглежда, сякаш имитира вълна от близкия Тибър.

Всъщност, точно реката дава името на

всъщност тази зона, практически близо до това, което по-късно ще се превърне в еврейското Гето, е обитавана или във всеки случай е посещавана от израилтяни. Осъден на един вид домашен арест Свети Павел «живя цели две години в особена наемна къща и приемаше всички, които отиваха при него, като проповядваше царството Божие и учеше за

Господа Иисуса Христа с пълно дръзновение, безпрепятствено»: това ни казва последната страница на *Деяния на светите апостоли* (28, 30-31).

Едно авторитетно предание сочи, че това е мястото (или едно от местата), където всичко това се е случило, т.е. това е „къщата“, където Павел е живял и откъдето може би е изпратил някои

фиг.1

храма: *регола* е популярна трансформация на мек пясък – *аренула*, който река Тибър отлага на брега след приливите. Това се потвърждава в документ от 1186 г., в който папа Урбан III нарича църквата *Свети Павел алла Регола*.

Без съмнение настоящият комплекс е бароков: всъщност към края на XVII век архитектът Джовани Батиста Бергонзони реорганизира предишните структури на това място, в което според традицията Свети Павел е проповядвал.

Обикновено апостолът се е обръщал преди всичко към еврейските слушатели: и

от своите писма. През Средновековието цялата зона се е именувала *Договорена от Павел*. Затова образът на големия апостол в медальон (**фиг.2**) се появява на фасадата и за него се отнася и надписа: GENTIUM DOCTORI DIVO PAULO COLLEGIUM SICULUM TER. ORD. S. FRANCISCI (*На Свети Павел, Учител на народите, Сицилиански колеж на Третия орден на Свети Франческо*).

През 1619 г., поради интереса на испанския крал Филип IV Испански, грижата за църквата всъщност е поверена на Францисканците от Сицилия, които поемат

фиг.2

управлението от Августинците.

Последните археологически разкопки извадиха на светло различни слоеве от античността и средновековието, по-точно между I-ви и XIII-ти век, между които една сграда на църква посветена на свети Чезарео, засвидетелствана от една плоча, датирана от 1096 г. със списък на свети мощи, сега вградени в главния олтар.

Вътрешната архитектура на църквата (фиг.3-4) има формата на гръцки кръст,

т.е. размерът на четирите рамена е еднакъв и се увенчава с купол. В определените ъгли има четири параклиса.

Първият параклис вдясно е посветен на Света Розалия: светица, отшелница и покровителка на Палермо, която по някакъв начин прави мост между последователите на Свети Августин и новото управление на сицилианските францисканци. Олтарът е изписан от Кристофоро Крео. В разсейването на светлината на златен и светещ облак трима светци са

фиг.4

фиг.3

уловени в различни пози: Света Киара обръща поглед към този, който наблюдава; Света Роза е в дълбок размисъл; Света Розалия, която държи поклоннически жезъл съзерцава Девата и малкия Иисус: в краката ѝ лежат скиптер и корона, знаци на нейния кралски произход. В този параклис се намира и изображението *Мъченичеството на Свети Еразъм* от Биаджо Пучини: сцената е изобразена вътре в един овал, който не може да побере енергията на линиите и цветовете, които изразяват мъченичеството на светеца, докато същевременно малки ангелчета отгоре му подават палма и венец от цветя във вихър от яростни щрихи от светлина

Следва параклисът, посветен на свети Франческо. Картината, подписана и датирана от 1695 г. е от Микеле Рока, по-известен като Пармиджинино и изобразява заклеяването на светеца: ангелите подкрепят Франческо в грандиозното му и ужасно преживяване на участието му в раните на Христос.

Следващият олтар е посветен на Разпятието. Друг овал

от Пучини изобразява *Свети Бонавентура* и *Свети Тома Аквински*: докато Бонавентура пише, тялото му се повдига от креслото с писалката, която още се нами-

ра в ръката му и от ангели е въведен в силен екстаз; небесните посланици държат неговите символи: кардиналски жезъл и шапка. Зад него Свети Тома сякаш отваря врата: отварянето на вратата на тайната и потапянето в самата тайна е крайния смисъл на богословието. Най-накрая зад Тома стои Свети Августин, велик учител, към когото са гледали и продължават да

фиг.5

гледат всички мислители, особено философи и богослови.

Ораторията на свети Павел (фиг.5), „БОЛНИЦА И УЧИЛИЩЕ НА СВЕТИ

АПОСТОЛ ПАВЕЛ“, която би могла да съответства на гореспоменатата къща на Павел, е подредена от Антонио Муньос през 1931 г. Мозайката от 20-ти век от Евгенио Чистерна представя апостолът във вериги. Някои надписи с пасажии от неговите писма ни напомнят, че от това място той се обръща към света с проповедта на Евангелието: «за което страдам дори до окови като злодей. Но Божието слово не се връзва» (II Тим 2, 9).

новни сцени от живота на свети Павел: отляво е неговата *Проповед*, в центъра е *Обръщането* и накрая е *Обезглавяването*, станало в Рим по пътя за Остия по времето на гонението на Нерон (64-66 г. сл. Хр). В първата сцена Павел стои прав, държащ в едната ръка книгата на Божието Слово, а с другата сочи небето; зад него са изобразени малък храм и пирамиди, които характеризират езическата и синкретична среда в Рим; публиката е

фиг.6

В презвитериума е главният олтар, изграден от полихромен мрамор и съхранява един орган от 1763 г., един орган от 1763 г., дарохранителница за съхранение на светото миро от 1535 г., местата на хористите, изработени от орехово дърво. В Апсидата (фиг.6) един стенопис от Луиджи Гарци, представлява нагледен връх на живописната украса на сградата с ос-

съставена от различни хора, които имат в различно отношение към случващото се. Конят необуздано пресичащ диагонално втората сцена показва пълния смут на ескортиращите войници, докато Исус, срещу Когото копията на войниците не могат да направят нищо, прониква отгоре и покрива Павел с облака на Своеото присъствие. В епизода на мъченичество-

фиг.7

фиг.8

то, център на композицията е ударът с меч от римския войник, балансиран от фигурите на другите двама войници, задължени да контролират събралите се хора; между тях се откроява изключително развълнувана жена, поразена от светлината: твърде възможно е това да е Плавцила, римска матрона, която според традицията е свидетелка на обезглавяването. Надписът в горната част, в центъра, отразява фраза от *Евангелието според Йоан* (12,24): «Семето, което пада на земята дава много плод», което обобщава целия път на Павел: семето на неговото слово, семето на неговото обръщане и семето на неговата кръв.

Сакристията е изписана от Игнацио Стърн. На външната врата има друга картина на Биаджо Пучини: *Мария подава Детето на Света Киара*. Следващият параклис е посветен на Богородица на Благодатта (фиг.7). Фреската на Мария, кърмеща Младенеца датира от началото на четиринадесети век: всички ние присъстваме в този Син, Който получава благодатно мляко от Мария.

Олтарът в параклиса на Света Анна разполага със спираловидни колони и алабастрова предна част, докато върху тимпана лети гълъбът на Светия Дух и ангели разпръскват рози. Картината (фиг.8) на Джачинто Каландручи е балансирана композиция, която подчертава усещането за близостта, с която Детето с готовност отива в ръцете на баба си, докато малкият свети Йоан долу вдясно чака с малко агънце да може да проповядва

на света Христос. Зад Мария, в същата визуална част на Младенеца се появява човек с кръст: това може да е свети Лоренцо или, във всеки случай, свидетел на онази пасхална тайна, която се формира в живота на Спасителя още от детството. Възрастният Йоаким чете, за да разбере Божието Слово, а свети Йосиф е завладян от съзерцание. Отгоре Вечният Отец благославя и защитава земното семейство на Своя Син. В свода, произведение на Салваторе Монозилио, грандиозно е изобразена *Света Анна в слава* (фиг.9)

Също параклисът на Свети Антоний от Падуа е произведение на Джачинто Каландручи, който е и автор на платното в олтаря, докато *Чудото с крака* е от Джеймс Диол. Францисканският светец прилепва отново крака на млад мъж, който го е отрязал, за да се самонакаже за това, че е ритнал майка си: знак за това следване на *Изкупителя*, изобразено от анонимен художник, което всеки от нас е призван да предприеме. И да продължим, ако стъпките ни се изгубиха в тъмните и неубедителни улици на греха.

фиг.9